

Lustrzane odbicie

Zepsucie dwudziestego pierwszego wieku
Słyszę ciągle
„Cóż za piękność”
Wierność przykładem
„Cóż za figura”
Każda powinna
„Ma miliony followersów”
Powinność dzisiejsza

I wokół mnie chaos opętany
Krzykiem dziewczęcym
Lepsze brwi, prostszy nos
Tylko lepiej, lepsze, bardziej
I tylko ciche odpowiedzi
Zrobię wszystko
Chcę być nią

A ja stoję wśród nich cichutko
Swetrem otulona
I boję się odezwać
Bo pięknem dla mnie
Nie oczu głębia, a
Pastele Degasa
Nie liczę lajków
A potrafię obliczyć prawdopodobieństwo
Swojego upadku
Bo jestem wyjęta z społeczeństwa
Nie zaczarowana pięknem zewnętrznym

Bo przecież wewnątrz słodsze
Złudnie sobie wciąż powtarzam

Śmierć Petroniusza

Tęcza z blasku kamiennym brzękiem
pod stopy gości się sypie
zaskoczonych
Wilczyca z obciętą głową,
a pod nią jeden-już inny
chłopiec karmiony

Przyjaciele, przyznajcie, że z nami ginie...

Dziś Oktawiana, Tytusa, Hadriana
nie warto spotykać
nie wzniosą nas w Kosmos
cesarstwa mężowie
Tak krótki czas jest nauki
Ogrom zaś nowych, nieodkrytych dróg

przyznajcie, że z nami ginie...

Zapomni Europa wczorajsze sny
zbyt ważną staje się dzisiejsza jawa
z niej podwaliny Imperium Teraz
– kiedyś na jego tronie
Odoaker zasiądzie
ale dziś
nikt o tym jeszcze nie wie

że z nami ginie...

Przeszłość zamknęła
w opasle tomiska
warowni kurzu
swojego ojca wyгнаła ludzkość
chcąc rodzić dzieci

z nami ginie...

Na sympozjonie oddał nam w spadku
złote kielichy
Nikt z nich nie pije
Dobywa wody z odmętów wiedzy
nagimi dłońmi to pokolenie
Lecz nim ust dotrze ona wypłynie
ginie...

A on
choć dziś zeń zrezygnowało
coraz bliższy marmuru
bieleje
Dumny jak posąg
gdy krew spływa strugą
Rzym

AUTORytet

Bóg Adama
Ewę grzech
Homer lilię
Platon mnie
Gall kronikę
Dante śmiech
Mona Vinci
Drukenberg
Darwin myśli
Otto silnik
Elon Tesłę
Elon SpaceX
mama też mnie
tata też mnie
Każdy z nas coś tworzy
Każdy z nas być może

wszylony

„Autorytetem”

Siedzi smutno, z głową spuszczoną,
Puszkę powoli otwiera,
Odrzuca część niezbyt potrzebną,
Wypija wszystko do zera

By zapomnieć o byciu królem,
Wrzody żołądka zapija,
Pokój nazwać można barłogiem,
Jaka jest tego przyczyna?

Egoizm, o siebie zmartwienie,
Przyszłość, dobra, głów skinienie?
Czy to, że gwiazdą nie będzie,
Na niebiosach wiecznie nie spocznie?

Tak już jest na szóstkowym świecie,
Raz z diamentem się „tożsamisz”,
Za chwilę twa stolica płonie,
Z plakatów kolorowych znikasz.

Bądź godnym żyć autorytetem,
Tchnieniem niech słowa ostaną,
Wojuj umysłem, mową, piórem,
Maluj świat mapą dzierzoną.

„Wiersz nie do recytacji”

To prawda, Panie Brodski, że niektóre słowa łączą się tak, jakby nam się to nigdy nie śniło

Wtedy tylko, gdy popuszczamy im cugli znaczenia i w swobodny bieg popędzamy śliną.

To prawda, że słowa są po to, aby wybrzmieć. Nie szeptem. Nie krzykiem. Ale czymś pomiędzy.

Biedni są ci ludzie, którzy słów nie potrafią złożyć i ułożyć tak, by zabrzmiały, tak, by wybrzmiały własnym tylko znaczeniem.

Biedni są analfabeci, co losu zrzędzeniem znają alfabet, a którym los poskąpił zdolności jego używania.

Ci bowiem nigdy, aż po sam grób, nie poznają słów dźwięku, życia i umierania.

Lilia

Przy pomniku

Zwęglone mury, zniszczone armaty.

W powietrzu unosi się zapach krwi.

Już jest po wszystkim.

Cisza.

Wśród sterty gruzów ostała się tylko biało - czerwona opaska.

(Patrzac na pomnik)

Być tak jak oni,

Pełni małych zwycięskich bitew codzienności.

Wysłali mnie na wojnę. Prawo łowieckie (druk 49)

Wysłali mnie na wojnę
Stworzenie bogobojne
będę walczyć i polować,
nigdy matki nie całować.

Do domu mam wracać późno,
przykryty szarością różną,
zmieszany z błotem, pod wiekiem,
Czy ja wciąż jestem człowiekiem?

Każą mi zwierzynę zabić, mówią:
– Od dziś tak się będziesz bawić!
Krew na rękach zmywać nocą,
nikt nie przyjdzie Ci z pomocą.

Więc znaj swoje miejsce w masie,
Trwaj w pokorze - nie w hałasie,
Trwaj! Ku śmierci patrz jak trzoda,
Nie uniknie Cię nagroda!

Strzelbę w ręce załadują,
Lecz po palcach nie całują,
Z lęku, że wzrok swój zobaczą,
Nawet w oczy me nie patrzą...

Każą mi człowieka zabić! Mówią:
Od dziś tak się będziesz bawić.
Bez mrugnięcia, bez litości,
– Ku czci świata i ludzkości!

W mym umyśle krzepną myśli
Zdarte piętna nienawiści;
Od młodego los mój stały,
więc skąd biorą się koszmary?

Gdzie jest matka ukochana?
Gdzie za grzechy moje kara?
Gdzie jest ten, co karygodnie
zsyła na mnie własne zbrodnie.

Gdzie ten Bóg, co moje ręce
do modlitwy składa wdzięcznie,
na lufcikach, dubeltówkach,
na sztucerach i wiatrówkach!

Gdzie ten Bóg, co moje oczy,
Ciągnie wciąż w stronę przemocy...
Gdzie jest Pan Bóg, co przebacza?

Błądzi człowiek
i rozpacza.

„ode mnie dla mnie”

bombardują nas nimi
z każdej strony
ciągle słyszę: *musisz być jak one*
(wcięcie w biodrze, suche dłonie
większe piersi, mniejszy brzuch)

a ja jestem przecież całkiem sprawna.

mam ręce, mam nogi, mam słuch;
mogę całować kogoś po wargach
czuć jego oddech na swoich włosach
mogę je zapleść
w luźnego warkocza;
pomiędzy sploty
mogę wetknąć kwiatka
i mogę czuć jego
delikatny zapach
mogę go nawet
zjeść
płatki po płatku
i poczuć, jak więdną
na moim języku

ciągle słyszę: *nie jesteś wiele warta*
więc tonę
w odłamkach
samej siebie

kruszę się
na posadzce w toalecie.
(pomarszczona tafla
odbija z żalnością
moje łzy)

wraz z wodą spuszczam nadzieję
bo „przecież ty
nigdy nie będziesz taka, jak one”

a ja chciałabym być tylko
jak ja
nie za brzydka, nie za ładna
ot – w sam raz
z pieprzykiem na brodzie

znamionem na biodrze
bez kalkulatora w oczach
bez podrażnionego gardła

chcę się nie wstydzić
samej siebie

chcę być swoim
autorytetem.

„Galeria autorytetów”

Idziesz dalej własną ścieżką
Nadaną ci przy narodzinach
Rozumiesz coraz więcej
Chcesz wiedzieć czy musisz gdzieś skręcić
Naturalne
A tu nagle na rozwidleniu
Ukazuje się galeria
Galeria nowych myśli i chodów
Piosenek podróży
Ale którą by tu wybrać
Kiedy masz przed sobą całą galerię

Więc prowadzą cię przez długie korytarze
Pokazują pokryte od góry do dołu obrazami ściany:

- Codzienne obcowanie ze sztuką nowoczesną
Wnosi do życia szybki powiew oryginalności
Nieznanej przecież poprzednim pokoleniom
Państwo spojrzą tylko na reinterpretację porannego spaceru- podeptaną w porannym pośpiechu łakę

Proszę nie zwracać uwagi na ścianę po prawej
Są tam stare kolaże z pism katolickich
Niedługo powinny zniknąć z wystawy

Za to zachwyty powinien wywołać
U państwa ten wspaniały autoportret
Autor dokleił uśmiech tak starannie
Że już trudno dojrzeć pod nim obrzydzone życie grymas

Dalej tymi wykrzywionymi artystycznie schodami
Dojdziemy do najnowocześniejszej części galerii

Tu zobaczyć można nasze arcydzieło:
stworzoną z odzysku „Kobietę nowoczesną”

- Nie ma ona trochę rysów św. Agaty*?
- Miała ale oczy daliśmy jej Magdaleny** a przez nie i duszę

Posłusznie dajesz się prowadzić dalej
Oni pokazują ci coraz to inne dzieła
Wzory najdoskonalszego kunsztu
A ty który chciałeś tylko wskazówki
Jak dalej biec tą swoją ścieżką
Przypatrywać się musisz „Napoleonowi poddanemu”
Pochylać się by zobaczyć „Wielkich geniuszy”

I oddać cześć podniesionym z ziemi upadłym moralnościom
Depczesz krok w krok za przewodnikami
Posłusznie po pozostałościach zdrapanej farby
Z portretów matek- opiekunek rodów

Dajesz się prowadzić coraz dalej dalej
Starając się zrozumieć te nowsze ciekawsze
Sposoby na życie wędrownika

Bierzesz więc jedno z dzieł
By dalej się w podróży nie zatrzymywać
Wychodzisz na ścieżkę
Zadowolony z nowego towarzysza
Dumnie wiszącego nad sercem

Szczęśliwy idziesz dalej
Widzisz przed sobą prostą drogę
Ku jej kresu wieczną radość
Ale czujesz jak nowy wzór towarzysz przewodnik
Swoim wielkim ciężarem przechyla cię w bok
I już jesteś na nowej
Krętej od zmartwień
I trudów ścieżce nowoczesnej

---

*- św. Agata- jedna z najświętszych dziewic, męczennic chrześcijańskich

** - Maria Magdalena- postać biblijna, Jezus wyrzucił z niej siedem złych duchów, często utożsamia się ją z ewangeliczną cudzołożnicą